

Chambre des Représentants

SESSION 1955-1956

28 JUIN 1956.

PROPOSITION DE LOI

**modifiant l'arrêté-loi du 28 décembre 1944
concernant la sécurité sociale des travailleurs.**

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

EXPOSÉ CRITIQUE.

1. — L'Office National de Sécurité Sociale a pour mission de recueillir et de répartir les cotisations imposées aux employeurs et aux travailleurs dans le cadre de la législation sociale.

De nombreuses dispositions garantissent le paiement régulier des dites cotisations par les employeurs :

1) Je défaut de paiement des cotisations dans les délais fixés donne lieu à débition par l'employeur d'une majoration de 10 % de leur montant (art. 12 de l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 et art. 9, § 1, de l'arrêté du Régent du 16 janvier 1945);

2) le non-paiement au dernier jour du mois qui suit le trimestre pour lequel les cotisations sont dues donne, en outre, lieu à débition d'un intérêt de retard de 12 % l'an (ibidem);

3) le défaut de remise, dans les délais prévus, des déclarations trimestrielles et de leurs annexes, donne lieu à débition d'une majoration de 500 francs par document manquant (art. 9, § 1, de l'arrêté du Régent du 16 janvier 1945);

4) les secrétariats sociaux sont redevables pour tout retard dans le transfert des cotisations et des déclarations qui excède cinq jours, d'une indemnité égale à autant de fois 10 francs qu'ils comptent d'employeurs affiliés (art. 9, § 2, de l'arrêté du Régent du 16 janvier 1945);

5) les mandataires des employeurs assujettis qui ne remplissent pas les obligations qui leur incombent en lieu et place de leurs mandants, sont redevables d'une indemnité dont le montant est fixé par arrêté royal (art. 12, § 1, de l'arrêté-loi du 28 décembre 1944);

6) les sanctions pénales, prévues à l'article 12, § 2, de

Kamer der Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1955-1956.

28 JUNI 1956.

WETSVOORSTEL

tot wijziging van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders.

TOELICHTING

MEVROLIWEN, MIJNE HEREN,

KRITISCH OVERZICHT.

1. — De Rijksdienst voor Maatschappelijke Zekerheid heeft tot taak de in het raam der sociale wetgeving aan werkgevers en arbeiders opgelegde bijdragen te innen en te verdelen.

Talrijke bepalingen waarborgen de regelmatige betaling van bedoelde bijdragen door de werkgevers :

1) Bij gebreke van betaling der bijdragen binnen de voorgeschreven termijnen is de werkgever een verhoging verschuldigd welke 10 % van hun bedrag beloopt (art. 12 van de besluitwet van 28 december 1944 en art. 9, § 1, van het besluit van de Regent van 16 januari 1945);

2) niet-betaling op de laatste dag der maand die volgt op het kwartaal waarvoor de bijdragen verschuldigd zijn geeft bovendien aanleiding tot toepassing van een moratoire interest van 12 % 's jaars (ibidem);

3) indien de driemaandelijkse aangiften en hun bijlagen niet binnen de gestelde termijnen worden ingeleverd, zijn de werkgevers hiervoor een verhoging van 500 frank per ontbrekend stuk verschuldigd (art. 9, § 1, van het besluit van de Regent van 16 januari 1945);

4) De maatschappelijke secretariaten zijn, voor elke vertraging bij het overmaken der bijdragen en aangiften die vijf dagen te boven gaan, een vergoeding verschuldigd, gelijk aan zoveel maal 10 frank als zij aangesloten werkgevers tellen (art. 9, § 2, van het besluit van de Regent van 16 januari 1945).

5) de lasthebbers der bijdrageplichtige werkgevers, welke de op hen, in plaats van op hun lastgevers, rustende verplichtingen niet nakomen, zijn een vergoeding verschuldigd waarvan het bedrag bij koninklijk besluit vastgesteld wordt. (art. 12, § 1, van de besluitwet van 28 december 1944);

6) de strafbepalingen, waarvan sprake in artikel 12,

l'arrêté-loi du 28 décembre 1944, et qui frappent les employeurs ou leurs préposés qui n'ont pas opéré les retenues prévues, ne les ont pas transférées à l'O. N. S. S. concurremment avec leurs propres cotisations ou qui ne se sont pas conformés aux obligations imposées par les arrêtés pris en exécution de l'arrêté-loi de base;

7) la responsabilité civile des employeurs pour le paiement des amendes prononcées à charge de leurs préposés (art. 12, § 2, de l'arrêté-loi du 28 décembre 1944, complété par l'arrêté-loi du 6 septembre 1946);

8) la condamnation d'office de l'employeur à qui est appliquée une sanction pénale, à verser à l'O. N. S. S. les cotisations arriérées ainsi que les majorations et intérêts de retard (art. 12, § 2, de l'arrêté-loi du 28 décembre 1944);

9) la responsabilité civile de l'employeur défaillant pour le préjudice subi par les bénéficiaires des prestations sociales;

10) la possibilité du recouvrement des sommes dues par les employeurs à l'O. N. S. S. par transmission du dossier à l'Administration des Contributions directes (art. 12, § 1, de l'arrêté-loi du 28 décembre 1944);

11) la possibilité du recouvrement par recours devant les tribunaux civils, avec compétence en premier ressort, quel que soit le montant de la demande, du juge de paix et y compris l'action en déclaration de faillite;

12) la garantie de paiement des cotisations ainsi que des majorations et intérêts de retard, par un privilège général sur les meubles (art. 12bis de l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 complété par l'arrêté-loi du 6 septembre 1946).

L'ensemble des dispositions citées combiné à des dérogations temporaires et exceptionnelles, telles que l'exonération des majorations sous condition de payer les arriérés endéans des délais fixés, aurait dû assurer des résultats de gestion particulièrement favorables. (Arrêté royal du 15-6-1953 (art. 9) avec règlement d'application du 13-7-1953 et arrêté royal du 15-3-1954).

En fait, on constate à la lecture des rapports annuels de l'O. N. S. S. d'importants points de friction qu'il y a lieu d'éliminer dans toute la mesure du possible.

2. — Il en est ainsi notamment du problème des arriérés. Ceux-ci ont atteint, fin 1952, 2.108 millions. Fin 1953 et 1954, ils étaient de 1.864 et 2.046 millions.

S'il est vrai que, proportionnellement au montant global des cotisations déclarées, le total des arriérés est relativement réduit, il n'en est pas moins vrai que le chiffre de 2 milliards, auquel il faut ajouter \pm 850 millions de majorations, d'intérêts de retard et de frais de justice, constitue un montant non négligeable.

D'autre part, le nombre d'assignations devant le juge de paix n'a cessé de croître d'année en année, au point qu'elles encombrent sérieusement les rôles. Au nombre de 13.618 en 1954, il faut ajouter 21.460 nouvelles actions intentées en 1955. Par contre, le nombre de procès terminés n'a respectivement été que de 4.115 et de 11.425. Fin 1954, le nombre total des actions judiciaires avait déjà dépassé les 90.000.

Si nous rapprochons ces chiffres du tableau contenant la répartition du solde débiteur en fonction de l'importance des entreprises qui figurent au Rapport de l'O. N. S. S. pour l'exercice 1954 (p. 41), nous constatons que, dans de très nombreux cas, les litiges opposant l'Office à ses débiteurs portent sur des sommes de minime importance.

§ 2, van de besluitwet van 28 december 1944 en welke worden toegepast op de werkgevers of hun aangestelden die de bepaalde afhoudingen niet deden of ze niet samen met hun eigen bijdragen hebben overgemaakt aan de R. M. Z. of die de verplichtingen niet nakwamen opgelegd bij de besluiten genomen ter uitvoering van de basis besluitwet;

7) de burgerlijke aansprakelijkheid van de werkgevers voor de betaling van de geldboeten ten laste van hun aangestelden (art. 12, § 2, van de besluitwet van 28 december 1944, aangevuld door de besluitwet van 6 september 1946);

8) de veroordeling van ambtswege van de werkgever tot het storten aan de R. M. Z. van de achterstallige bijdragen, alsmede van de verhogingen en moratoire interessen (art. 12, § 2, van de besluitwet van 28 december 1944);

9) de burgerlijke aansprakelijkheid van de in gebreke blijvende werkgever voor het door de gerechtigde op de sociale uitkeringen geleden nadeel;

10) de mogelijkheid tot invordering van de bedragen, door de werkgevers aan de R. M. Z. verschuldigd, door overmaking van het dossier aan het Bestuur der Directe Belastingen (art. 12, § 1, van de besluitwet van 28 december 1944);

11) de mogelijkheid tot invordering door beroep op de burgerlijke rechten, met bevoegdheid in eerste aanleg, ongeacht het bedrag van de eis, van de vrederechter, met inbegrip van de vordering tot faillietverklaring;

12) het waarborgen van de betaling der bijdragen en der verhogingen en moratoire interessen door een algemeen voorrecht op de roerende goederen (art. 12bis van de besluitwet van 28 december 1944, aangevuld door de besluitwet van 6 december 1946).

Dit stel van bepalingen, gecombineerd met tijdelijke en uitzonderlijke afwijkingen, zoals de vrijstelling van de verhogingen mits betaling van de achterstallen binnen de gestelde termijnen, had bijzonder gunstige beheersuitslagen moeten opleveren (koninklijk besluit van 15 juni 1953, art. 9, met toepassingsreglement van 13 juli 1953 en koninklijk besluit van 15 maart 1954).

In feite stelt men bij het lezen van de jaarlijkse verslagen van de R. M. Z. belangrijke wrijvingspunten vast, die voor zover dit mogelijk is dienen uit de weg geruimd te worden.

2. — Dit geldt namelijk voor het probleem van de achterstallen. Deze hadden, einde 1952, 2.108 miljoen bereikt. Einde 1953 en 1954 bedroegen zij 1.864 en 2.064 miljoen.

Ofschoon, in verhouding tot het globaal bedrag van de aangegeven bijdragen, het totaal van deze achterstallen betrekkelijk gering is, blijft toch dat het cijfer van 2 miljard, waaraan \pm 850 miljoen verhogingen, moratoire interessen en gerechtskosten moeten worden toegevoegd, een belangrijk bedrag uitmaakt.

Anderzijds is het getal der dagvaardingen voor de vrederechter van jaat tot jaar onophoudend gestegen, in zo hoge mate dat de rollen ernstig overstelpd zijn. Bij de 13.618 voor 1954 dienen 21.460 nieuwe rechtsvorderingen, die in 1955 werden ingesteld, te worden gevoegd. Daarentegen bedroeg het getal der afgehandelde zaken slechts respectievelijk 4.115 en 11.425. Einde 1954 beliep het aantal rechtsvorderingen reeds meer dan 90.000.

Zo wij die cijfers vergelijken met de tabel houdende de indeling van het debet saldo naar de grootte der ondernemingen, welke voorkomt in het Verslag van de R. M. Z. voor het dienstjaar 1954 (blz 41), dan stellen wij vast dat in zeer vele gevallen, de geschillen tussen de Rijksdienst en zijn schuldenaars, betrekking hebben op geringe bedragen.

Il semble donc que les moyens de recouvrement dont dispose actuellement l'O. N. S. S. n'ont pas donné satisfaction et qu'il s'impose d'accélérer la procédure tout en la rendant plus efficace, plus humaine, moins formaliste; en bref, plus accessible au petit débiteur qui ne peut supporter la charge parfois élevée des frais de justice et des honoraires de ses conseils.

3. — Au même titre, le privilège de l'O. N. S. S. a suscité de nombreuses récriminations : ce privilège général sur les meubles est à la fois occulte et illimité, il garantit non seulement le recouvrement des cotisations, mais également celui des majorations et des intérêts de retard.

Cet état de choses a pour effet de rendre aléatoire la situation des fournisseurs des entreprises débitrices qui, dans l'ignorance du volume du passif privilégié, risquent de voir disparaître la totalité de leur gage.

Toutes les transactions commerciales se trouvent ainsi atteintes d'un élément d'insécurité puisqu'en cas de faillite, la majorité de l'actif est souvent absorbée par cette créance privilégiée qui s'ajoute, il faut le rappeler, à celles existant déjà en matière fiscale.

D'autre part, la situation actuelle a permis à bon nombre d'entreprises non viables en soi, de se créer indirectement des facilités de trésorerie tout en faisant, du même coup, une concurrence déloyale à leurs concurrents plus scrupuleux.

Le caractère illimité du privilège de l'Office prête également à critique puisque contraire aux principes élémentaires régissant les priviléges généraux sur les meubles (art. 19 de la loi hypothécaire) qui veulent que les créances ne sont privilégiées que parce que modestes. Pour qu'il en soit bien ainsi, le législateur a du reste pris grand soin de les limiter quant à leur montant et quant à la durée.

Si nous pouvons admettre qu'en vue d'assurer le bon fonctionnement de l'O. N. S. S., les cotisations fassent exception à cette règle, celle-ci garde néanmoins toute sa valeur pour les majorations et les intérêts de retard. Ces derniers n'ont pas la même nature juridique que les cotisations et ne constituent pas des ressources normales de la Sécurité Sociale. Leur taux élevé et le pouvoir accordé par arrêté royal d'en réduire le montant en font des astreintes qui ne méritent pas d'être privilégiées au détriment des créanciers chirographaires.

Dès lors, une réforme du privilège portant sur la limitation dans le temps, sur le caractère privilégié des accessoires et sur sa publicité semble s'imposer au même titre que la réforme de la procédure de recouvrement de l'arriéré.

4. — En dernier lieu, tout critique impartial reconnaîtra la rigueur excessive des sanctions financières imposées aux débiteurs défaillants : majoration automatique et uniforme de 10 % le dernier jour du mois qui suit l'échéance et application d'office, sans mise en demeure, d'un intérêt de retard de 12 % sur l'ensemble des cotisations et des majorations.

Des pénalités exorbitantes ne sont pas de nature à faciliter le recouvrement des arriérés; elles incitent plutôt le débiteur au découragement. Rappelons encore, aux fins d'illustration, que si l'arriéré des cotisations est de \pm 2 milliards, il atteint déjà, pour les accessoires, approximativement 850 millions, soit environ 40 % de la dette principale.

D'autre part, les sanctions sont appliquées sans qu'une

Dit schijnt er op te wijzen dat de invorderingsmiddelen waarover de R. M. Z. thans beschikt geen voldoening hebben gegeven en dat de procedure moet worden bespoedigd, mits ze tegelijkertijd doelmatiger, menselijker, minder formalistisch, en, kortom, meer toegankelijk te maken voor de kleine schuldenaar, die de soms hoge last der gerechtskosten en der erelonen van zijn raadslieden niet dragen kan.

3. — Evenezer heeft het voorrecht van de R. M. Z. aanleiding gegeven tot tal van klachten : dit algemeen voorrecht op de roerende goederen is tegelijk verborgen en onbeperkt, het waarborgt niet alleen de invordering der bijdragen, doch ook die der verhogingen en der moratoire interessen.

Hierdoor wordt de toestand van de leveranciers van ondernemingen die bijdragen verschuldigd zijn, onzeker gemaakt, daar zij, niet wetend welke de omvang van het bevoorde passief is, gevaar lopen hun pand in zijn geheel te zien verdwijnen.

Voor alle handelsverrichtingen staat men aldus voor een onzekerheidsfactor vermits, in geval van faillissement, het grootste deel van het actief vaak opgebruikt wordt door bedoelde bevoorde schuldbordering welke, zoals men weet, gevoegd wordt bij deze die reeds in belastingzaken bestaan.

Anderzijds heeft de huidige toestand het tal van op zich zelf niet leefbare ondernemingen mogelijk gemaakt zich onrechtstreeks geldmiddelen te verschaffen, waardoor zij tevens een oneerlijke concurrentie voeren tegen hun meer nauwgezette mededingers.

Het onbeperkt karakter van het voorrecht van de Rijksdienst geeft eveneens aanleiding tot kritiek, daar dit voorrecht in strijd is met de hoofdbeginsele die de algemene voorrechten op roerende goederen regelen (art. 19 van de hypothekwet) volgens welke de schuldborderingen slechts bevoorde zijn omdat zij van gering belang zijn. Om dit te bereiken, heeft de wetgever er trouwens voor gezorgd dat hun bedrag en duur is beperkt.

Zo aanvaard kan worden dat de bijdragen, met het oog op een goede werking van de R. M. Z., uitzondering zouden maken op deze regel, toch behoudt deze laatste niettemin zijn volle waarde voor wat betreft de verhogingen en de moratoire interessen. Deze laatste hebben niet hetzelfde juridisch karakter als de bijdragen en gelden niet als normale inkomsten van de Maatschappelijke Zekerheid. Hun hoog bedrag en de bij koninklijk besluit verleende bevoegdheid om het bedrag ervan te verminderen maken er dwangsommen van welke niet verdienken te worden bevoordechten nadelen van de nietbevoerde schuldeisers.

Hervorming van het voorrecht wat de duur betreft, van het bevoerde karakter van het toebehoren en van de openbaarheid er van is dan ook even geboden, als de hervervorming van de procedure tot invordering der achterstallen.

4. — Ten slotte zal om 't even welk onpartijdig criticus toegeven dat de financiële sancties die aan de in gebreke blijvende schuldenaars worden opgelegd overdreven streng zijn : automatische en eenvormige verhoging met 10 % op de laatste dag van de maand na de vervaldag en toepassing van ambtswege, zonder aanmaning, van een moratoire interest van 12 % op het totaal der bijdragen en verhogingen..

Overdreven straffen zullen de invordering der achterstallen niet bespoedigen; zij zullen veeleer de schuldeiser ontmoedigen. Laten wij er nogmaals, als voorbeeld, aan herinneren dat indien de achterstallige bijdragen \pm 2 miljard bereiken dit voor het toebehoren nagenoeg 850 miljoen beloopt, zegge circa 40 % van de hoofdschuld.

Anderzijds worden de straffen toegepast zonder dat om

justification quelconque puisse intervenir. En effet, leur remise n'est possible qu'en cas de force majeure dûment motivée et que l'O. N. S. S. est seul à pouvoir interpréter.

Il s'ensuit qu'ici également, une réforme portant sur l'augmentation de la dette en fonction du retard encouru, c'est-à-dire rendant la sanction proportionnelle plutôt qu'uniforme, est un réel besoin auquel nous proposons de satisfaire.

MODIFICATIONS PROPOSÉES.

A. — La procédure de recouvrement.

Les différentes procédures actuellement prévues ne donnant pas satisfaction, on pourrait songer à reconnaître à l'O. N. S. S. le droit de se délivrer, comme en matière fiscale, un titre exécutoire.

Toutefois, il est impossible de croire qu'une simple adaptation de la procédure fiscale à la Sécurité Sociale puisse constituer une solution heureuse. En effet, une telle procédure susciterait de très graves objections psychologiques et ne répondrait nullement aux besoins de souplesse et d'humanité que nous avons soulignés.

Nous proposons de nous inspirer de la procédure introduite par l'arrêté du 16 février 1946 en matière d'allocations familiales pour travailleurs indépendants.

Cette procédure prévoit notamment que les mutuelles d'allocations familiales peuvent décerner, par l'intervention de leur président ou d'un administrateur spécialement délégué à cette fin, une contrainte destinée à assurer le paiement des cotisations dues. Cette contrainte est successivement présentée à l'approbation du président de la commission consultative du contrôle et du contentieux ou de son délégué, à un des membres de cette même commission qui représente l'administration compétente du Ministère du Travail et de la Prévoyance Sociale et du juge de paix qui la vise et la déclare exécutoire. Elle est assimilée à un jugement par défaut et le recours s'exerce, en conséquence, par voie d'opposition dans les délais et suivant les règles prévues pour les oppositions aux jugements par défaut rendus par les juges de paix.

Il s'agit d'adapter cette procédure. Dans quelle mesure et comment cette adaptation pourrait-elle être envisagée ? Au stade actuel du développement de la Sécurité Sociale et après bientôt douze années d'expérience, il semble indiqué d'orienter tout projet de réforme dans le sens de l'assouplissement de la procédure afin d'humaniser, dans toute la mesure du possible, les rapports entre les organismes assureurs et les assujettis. Sur le plan des bénéficiaires, l'on peut constater que ces deux objectifs sont poursuivis notamment par la proposition de création des juridictions du travail qui remplaceraient les nombreuses juridictions administratives actuelles. Sur le plan des employeurs assujettis, l'on peut atteindre ces mêmes objectifs en liant à la procédure de recouvrement par contrainte, une phase préalable, celle de la procédure en conciliation. Remarquons d'ailleurs que la notion de conciliation est propre à notre époque. En effet, nous la rencontrons sur des terrains aussi différents que l'arbitrage, très répandu en matière de sécurité sociale, que la procédure communément prévue par les différents projets déjà cités sur les juridictions du travail et les baux à loyer en droit commun.

C'est pourquoi la présente proposition assortit la contrainte d'une procédure préalable en conciliation et sup-

t even welke verantwoording kan worden verstrekt. De kwijtschelding ervan is inderdaad slechts mogelijk bij behoorlijk gemotiveerde overmacht, waarover alleen de R. M. Z. mag oordelen.

Daaruit volgt dat ook hier een hervorming, wat betreft de vermeerdering van de schuld wegens vertraging, 't is te zeggen waardoor de geldboete evenredig dan eenvormig wordt gemaakt, een werkelijke behoefte is waartoe wij het onze willen bijdragen.

VOORGESTELDE WIJZIGINGEN.

A. — Invorderingsprocedure.

Daar de verscheidene thans geldende procedures geen voldoening geven, zou men kunnen overwegen dat aan de R. M. Z. het recht wordt toegekend zich een uitvoerbare titel te doen afgeven, zoals in belastingzaken.

Men kan echter niet geloven dat een eenvoudige aanpassing van de belastingprocedure aan de Maatschappelijke Zekerheid een 'gelukkige oplossing zou zijn. Inderdaad, een dergelijke procedure zou tot zeer ernstige psychologische bezwaren aanleiding kunnen geven en zou geenszins beantwoorden aan de behoeften aan soepelheid en menselijkheid waarop wij de nadruk legden.

Wij stellen voor de procedure die bij besluit van 16 februari 1946 werd ingevoerd inzake kinderbijslag ten gunste van de zelfstandigen als voorbeeld te nemen.

Volgens deze procedure namelijk mogen de onderlinge kassen voor kindertoeslagen door toedoen van hun voorzitter of van een daartoe speciaal afgevaardigd beheerder, een dwangbevel uitvaardigen om de betaling der verschuldigde bijdragen te verzekeren. Dit dwangbevel wordt achtereenvolgens ter bekraftiging onderworpen aan de voorzitter van de commissie voor advies inzake controle en betwiste zaken of aan zijn afgevaardigde, alsmede aan een der leden van diezelfde commissie die het bevoegd bestuur van het Ministerie van Arbeid en Sociale Voorzorg vertegenwoordigen en aan de vrederechter die het viseert en uitvoerbaar verklaart. Het is gelijkgesteld met een vonnis bij verstek en het verhaal wordt dienvolgens uitgevoerd bij verzet binnen de terminen en volgens regelen die gelden voor het verzet tegen de door de vrederechters gevelde vonnissen bij verstek.

Zaak is deze procedure aan te passen. In welke mate en hoe zou deze aanpassing kunnen overwogen worden ? In het huidig ontwikkelingsstadium van de Maatschappelijke Zekerheid en na bijna twaalf jaar ondervinding, zou elk ontwerp van hervorming moeten streven naar versoepeling van de procedure ten einde, voor zover dit mogelijk is, de betrekkingen tussen de verzekeringsinstellingen en de verzekerplichtigen menselijker te maken. Te aanzien der gerechtigden kan worden vastgesteld dat beide doelstellingen worden nagestreefd, namelijk door het wetsvoorstel tot instelling van arbeidsgerechten, die de talrijke, thans bestaande administratieve rechtkanten zouden vervangen. Wat de verzekerplichtige werkgevers betreft, kunnen diezelfde doelstellingen bereikt worden door de invorderingsprocedure bij dwangbevel in te leiden door een voorafgaandelijke fase, deze van de verzoeningsprocedure. Laten wij er overigens op wijzen dat het begrip van verzoening eigen is aan onze tijd. Inderdaad, wij ontmoeten het op zulke verschillende gebieden als de arbitrage, die veel wordt toegepast inzake maatschappelijke zekerheid, als de procedure welke doorgaans wordt voorgesteld in de verschillende reeds vermelde ontwerpen op de arbeidsgerechten en voor de gemeenrechtelijke huurovereenkomsten.

Daarom paart dit voorstel het dwangbevel met een voorafgaandelijke verzoeningsprocedure en schafft het ander-

prime, d'autre part, la nécessité d'obtenir pour cette contrainte l'approbation successive de trois instances différentes.

La procédure ainsi décrite est plus souple dans la mesure où elle :

- ne fait intervenir que le juge de paix;
- organise la collaboration entre créanciers et débiteurs en vue d'arriver à un accord à l'amiable dont le respect et l'exécution seront garantis par une contrainte exécutoire;
- donne à l'O. N. S. S. le choix, en cas d'absence de tout accord, entre la procédure ordinaire devant le juge de paix et la contrainte;
- met les parties sur un pied d'égalité dans le débat devant le juge de paix, sans rendre l'intervention de conseillers nécessaire au stade de la conciliation;
- permet l'application de délais de grâce sans que l'on ait dû parcourir, auparavant, toute la procédure pour arriver à un jugement ayant les mêmes résultats.

Cette procédure accélère le recouvrement parce qu'une fois le stade de conciliation parcouru, l'O. N. S. S. disposerà toujours d'un titre exécutoire. Ou bien un accord sera intervenu et, dans ce cas, son exécution est garantie par une contrainte, ou bien il n'y aura pas accord (ou non-comparution) et, dans cette éventualité, l'Office National peut, soit recourir à la contrainte, soit à la procédure ordinaire.

L'on peut objecter naturellement qu'il sera loisible à l'O. N. S. S. d'adopter une attitude qui ne facilitera pas la conciliation. Admettons cependant que l'intervention du juge de paix, devant lequel l'Office devra constamment retourner pour la masse de ses débiteurs, constitue un sérieux gage pour ceux-ci, d'autant plus que ce sera le même juge de paix qui aura à déclarer exécutoire la contrainte.

Enfin, il est certain que la procédure proposée est moins onéreuse, plus humaine, plus à la portée des débiteurs, parce qu'elle les confronte avec l'organisme assureur lors de la conciliation et surtout parce qu'elle écartera le grand inconvénient dont est entachée la contrainte en matière d'allocations familiales : l'effet non suspensif de l'opposition à la contrainte. Si l'on assimile la contrainte à un jugement par défaut, rien n'est plus normal que de suspendre son exécution lorsqu'un recours par voie d'opposition est exercé.

Comme, d'autre part, il ne peut s'agir de permettre aux débiteurs de mauvaise foi de prolonger la procédure indéfiniment, il a également été prévu que l'opposition ne serait exceptionnellement pas suspensive quand il s'agit d'un recours introduit contre une contrainte décernée pour non-exécution de l'accord intervenu en conciliation.

Les dispositions proposées font l'objet de nouveaux alinéas à incorporer à l'article 12 de l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 qu'elles complètent, mais ne modifient pas. Elles prescrivent que les actions de l'O. N. S. S. ne seront recevables que si, au préalable, le futur défendeur a été appelé en conciliation devant le juge de paix.

Si un accord intervient en conciliation, un procès-verbal en constatant les termes est signé par les parties et par le juge. L'O. N. S. S. le signifiera, en outre, au débiteur.

A défaut d'accord ou de comparution et en cas de non-exécution de l'accord intervenu, l'O. N. S. S. peut, sans préjudice de la procédure ordinaire devant le juge de paix

zijds de noodzakelijkheid af om voor dit dwangbevel de opeenvolgende bekrachtiging van drie verschillende instanties te bekomen.

De aldus omschreven procedure is soepeler voor zover zij :

- slechts de vrederechter laat tussenkomst;
- de samenwerking inricht tussen schuldeisers en schuldenaars met het oog op een minnelijke schikking waarvan de naleving en de uitvoering zullen worden gewaarborgd door een uitvoerbaar dwangbevel;
- aan de R. M. Z. de keuze laat om, bij gebreke van akkoord, tussen de gewone procedure voor de vrederechter en het dwangbevel;
- partijen op gelijke voet stelt bij de behandeling voor de vrederechter, zonder dat de tussenkomst van raadslieden in het verzoeningsstadium nodig is;
- de toepassing mogelijk maakt van respijtermijnen, zonder dat men vooreerst geheel de procedure moet doorlopen om te komen tot een vonnis met dezelfde uitslagen.

Deze procedure zal de invordering bespoedigen omdat de R. M. Z., eens het verzoeningsstadium doorlopen, steeds over een uitvoerbare titel zal beschikken. Of wel zal er een overeenkomst worden bereikt en in dit geval zal de uitvoering ervan door een dwangbevel gewaarborgd zijn, of wel zal er geen akkoord zijn (of niet-verschijning), en dan kan de Rijksdienst zijn toevlucht nemen tot een dwangbevel of tot een gewone procedure.

Natuurlijk zal men hiertegen aanvoeren dat de R. M. Z. een houding zou kunnen aannemen waardoor de verzoening niet wordt vergemakkelijkt. Laten wij echter toegeven dat de tussenkomst van de vrederechter, voor wie de Rijksdienst gedurig zal moeten terugkomen voor de massa van zijn schuldeisers, voor laatstgenoemden een ernstige waarborg zal zijn, des te meer dat diezelfde vrederechter het dwangbevel uitvoerbaar zal moeten verklaren.

Ten slotte staat het vast dat de voorgestelde procedure goedkoper, menselijker en meer in het bereik van de schuldenaars zal zijn omdat zij hen tegenover de verzekeringsinstelling plaatst bij de verzoening, en vooral omdat zij de grote hinder wegruimt die voorkomt bij dwangbevel inzake kinderbijslag : de niet opschortende uitwerking van het verzet tegen het dwangbevel. Wanneer men het dwangbevel gelijkstelt met een vonnis bij verstek, is het volkomen normaal dat de uitvoering ervan wordt geschorst wanneer een verhaal bij verzet wordt uitgefend.

Daar er anderzijds geen sprake kan van zijn het de te kwader trouw handelende schuldenaars mogelijk te maken de procedure eindeloos te verlengen, werd eveneens bepaald dat het verzet, bij uitzondering, niet opschortend zou zijn wanneer het een verhaal betreft tegen een dwangbevel dat uitgevaardigd werd wegens het niet-naleven van het akkoord, dat door verzoening was bereikt.

De voorgestelde bepalingen maken het voorwerp uit van nieuwe leden, welke dienen ingevoegd in artikel 12 van de besluitwet van 28 december 1944, dat aldus wordt aangevuld, doch niet gewijzigd. Zij bepalen dat de rechtsverdringen van de R. M. Z. slechts ontvankelijk zijn indien de toekomstige verweerde vooraf tot verzoening voor de vrederechter werd opgeroepen.

Indien er door de verzoening een akkoord tot stand komt, wordt een proces-verbaal tot vastlegging van de bewoordingen ervan door partijen en door de rechter ondertekend. De R. M. Z. zal dit akkoord bovendien aan de schuldenaar betekenen.

Bij gebreke van overeenkomst, bij niet-verschijnen en niet-naleven van het bereikte akkoord, kan de R. M. Z., onverminderd de gewone procedure voor de vrederechter

à laquelle il lui est toujours loisible de recourir, procéder au recouvrement de sa créance par voie de contrainte. Celle-ci est décernée par l'administrateur général de l'Office et est déclarée exécutoire par le juge de paix.

Le recours s'exerce par voie d'opposition, dans un délai de huit jours à partir de la date de la signification de la contrainte et suivant les règles prévues pour les oppositions aux jugements par défaut rendus par les juges de paix. Comme en droit commun, l'opposition suspendra l'exécution, à l'exception du seul cas où il y a non-exécution de l'accord intervenu en conciliation.

B. — Le privilège.

Le régime du privilège occulte et illimité ayant provoqué les nombreuses difficultés que nous avons examinées ci-avant, l'O. N. S. S. a instauré, par une décision de son comité de gestion, une formule lui permettant de communiquer le débit des comptes aux tiers intéressés, à condition toutefois de recevoir du débiteur une autorisation expresse à cet effet. Les statistiques connues se rapportant aux présentes modalités de communication prouvent à outrance la faillite de cette méthode. Abstraction faite du nombre de demandes relativement restreint, ce qui constitue déjà en soi une sérieuse indication du caractère imparfait de la solution adoptée, nous constatons en effet, dans le cas intéressant vraiment les tiers, c'est-à-dire ceux où il y a un débit envers l'Office, 298 refus de communication contre seulement 87 autorisations.

Dans ces conditions, la nécessité de repenser tout le problème du privilège s'est imposée.

S'il ne s'agit nullement de s'attaquer au privilège proprement dit, qui semble requis pour assurer le bon fonctionnement de la Sécurité Sociale, il n'existe cependant aucune raison pour traiter ce privilège autrement que ceux que nous retrouvons à l'article 19 de la loi sur les hypothèques et les priviléges. En outre, comme tout privilège fait abstraction de la règle générale selon laquelle le patrimoine d'un débiteur constitue le gage commun de ses créanciers et doit éventuellement être distribué entre eux au marc le franc, une interprétation restrictive de ses effets et, dans les cas où cela est possible, une réglementation limitative sont de rigueur. En somme, si le privilège peut, en raison de la nature de certaines créances, désavantager certains créanciers en faveur d'autres, il ne peut en aucun cas organiser systématiquement l'insécurité de ces derniers, ni les tenir dans l'ignorance de leur situation réelle.

Pour toutes ces raisons, la présente proposition limite l'action du privilège dans le temps, soustrait à cette action les majorations et les intérêts de retard et organise un double système de publicité.

A cette fin, un nouvel article 12bis, à incorporer dans l'arrêté-loi du 28 décembre 1944, est proposé.

Il tend à ne garder les effets du privilège que pendant deux ans à partir de la date d'exigibilité des créances privilégiées et non à garantir le paiement d'une masse de deux années de cotisations. Les paiements devant s'imputer sur les dettes les plus anciennes, il peut être présumé que celles-ci se trouveront épurées lors de l'expiration du privilège.

Le rôle que les majorations et les intérêts de retards ont à remplir comme astreintes étant considérablement réduit par

waartoe hij steeds zijn toevlucht mag nemen, overgaan tot invordering van zijn schuldbordering bij dwangbevel. Dit laatste wordt uitgevaardigd door de algemeen beheerde van de Rijksdienst en uitvoerbaar verklaard door de vrederechter.

Het verhaal wordt uitgeoefend bij verzet binnen een termijn van 8 dagen van af de datum van betrekking van het dwangbevel, overeenkomstig de regelen die gelden inzake verzet tegen de door de vrederechters geveld vonnissen bij verstek. Zoals in het gemeen recht, wordt de tenuitvoerlegging door het verzet geschorst, met uitzondering van het enig geval van niet-naleving van het bij verzoening bereikte akkoord.

B. — Het Voorrecht.

Daar het regime van het verborgen en onbeperkt voorrecht tal van moeilijkheden, welke wij hoger hebben onderzocht, heeft uitgelokt, heeft de R. M. Z., bij beslissing van zijn comité van beheer, een formule ingevoerd waardoor deze dienst het debet van de rekeningen aan de belanghebbende derden mag mededelen, op voorwaarde echter dat hij van de schuldenaar daartoe een uitdrukkelijke machtiging bekamt. De bekende statistieken in verband met de huidige mededelingsmodaliteiten bewijzen onmiskenbaar dat deze methode schipbreuk heeft geleden. Afgezien van het betrekkelijk gering aantal aanvragen, wat op zichzelf reeds een ernstige aanwijzing is van het onvolmaakt karakter van de aangenomen oplossing, stellen wij inderdaad, in gevallen die werkelijk derden aanbelangen, 't is te zeggen die gevallen waarin er een debet is tegenover de Rijksdienst, dat er 298 weigeringen van mededeling tegenover slechts 87 machtigen vast.

In die omstandigheden was het nodig het probleem van het voorrecht in zijn geheel opnieuw te overwegen.

Al mag niet worden getornd aan het voorrecht op zichzelf, daar dit noodzakelijk blijkt om de goede werking van de maatschappelijke zekerheid te verzekeren, bestaat er geen reden om dit voorrecht anders te behandelen dan de voorrechten die wij terugvinden in artikel 19 van de wet op de hypotheken en voorrechten. Daar bovendien elk voorrecht uitzondering maakt op de algemene regel, volgens welke het vermogen van een schuldenaar het gemeenschappelijk pand van zijn schuldeisers uitmaakt en in voorkomend geval pondsgewijs onder de schuldeisers moet worden verdeeld, is een beperkende interpretatie van de uitwerking ervan en, waar zulks mogelijk is, een beperkende regeling vereist. Kortom, indien het voorrecht, wegens de aard van sommige schuldborderingen, sommige schuldeisers ten gunste van andere mag benadelen, mag het, in geen geval, stelselmatig voor deze laatsten onzekerheid opleveren, noch ze onwetend laten over hun werkelijke toestand.

Om al deze redenen, beperkt dit wetsvoorstel de uitwerking van het voorrecht in de tijd, onttrekt het aan deze uitwerking de verhogingen en moratoire interessen en richt het een tweevoudig systeem van openbaarheid in.

Met het oog hierop wordt voorgesteld een nieuw artikel 12bis in de besluitwet van 28 december 1944 in te voegen.

Het strekt ertoe de uitwerking van het voorrecht slechts te behouden gedurende twee jaar vanaf de datum van de eisbaarheid der bevoordeerde schuldborderingen en niet de betaling te waarborgen van een massa bijdragen voor twee jaar. Daar de betalingen aangerekend moeten worden op de oudste schulden, kan worden verondersteld dat deze zullen aangezuiverd zijn bij het verstrijken van het voorrecht.

Daar de rol welke de verhogingen en de moratoire interessen moeten vervullen als dwangmiddelen aanzienlijk ver-

le fait de l'instauration de la contrainte, procédure rapide par excellence, par la publicité des créances et par la progressivité des sanctions pécuniaires, la présente proposition supprime le privilège couvrant le paiement des majorations et des intérêts de retard.

En dernier lieu, les modifications proposées organisent la publicité centralisée de toutes les créances de l'O.N.S.S. assortie en vue d'éviter, dans la mesure du possible, toute démarche superflue, d'une publicité régionale pour les créances les plus importantes, celles dépassant 100.000 fr.

La publicité centrale se fera par inscription dans un registre spécial tenu au siège de l'O.N.S.S., de toutes les créances de l'Office. Tous ceux qui en feront la demande pourront obtenir, moyennant paiement, des extraits du registre.

La publicité régionale pour les créances dépassant 100.000 francs se fera par dépôt de listes extraites du registre cité ci-dessus aux greffes des tribunaux de commerce ou des tribunaux civils exerçant la juridiction commerciale et auxquelles le public aura libre accès.

Comme il est matériellement impossible à l'O.N.S.S. de prendre l'inscription lors de chaque échéance, il disposerá d'un délai de six mois pour ce faire. Si ce délai devait toutefois ne pas être respecté, le privilège qui, jusqu'à ce moment, est resté occulte, tomberait d'office.

C. — Les majorations et les intérêts de retard.

Les sanctions pécuniaires imposées aux débiteurs n'étant pas progressives, ceux-ci seront souvent tentés d'employer leurs arriérés comme fonds de roulement. D'autre part, il paraît nettement arbitraire d'appliquer les mêmes sanctions et les mêmes taux à tous les débiteurs, sans faire de distinction selon l'importance du retard encouru. La présente proposition veut tenir largement compte de ces objections ainsi que de celles énoncées dans l'exposé critique.

Les sanctions devant pouvoir varier selon les circonstances, la liberté est laissée au Ministre du Travail et de la Prévoyance Sociale d'en fixer le taux, comme c'est d'ailleurs le cas maintenant. L'innovation réside, par contre, dans l'introduction de taux maxima qui ne pourront, en aucun cas, être dépassés, sauf modification préalable de la loi.

De divers côtés, la suppression des majorations a été suggérée. La présente proposition ne va pas aussi loin et se contente de les réduire sensiblement, leur suppression pure et simple semblant contraire au principe suivant lequel une distinction entre ceux qui remplissent scrupuleusement leurs obligations et les autres doit être établie. Le taux actuel de 10 % étant toutefois hors de proportion, il est proposé de le réduire à 3 %, forfait qui semble plus approprié au but poursuivi.

La modification introduite pour les intérêts de retard concerne, d'autre part, l'instauration d'un intérêt progressif. Pour cette raison, les taux maxima proposés sont de 0,2 % par jour de retard pour la première année, 0,3 % par jour pour la deuxième année, 0,5 % par jour pour la troisième année (année à partir de laquelle le privilège prend fin) et ainsi de suite, c'est-à-dire augmentation du taux de 0,1 % par jour et par année supplémentaire de retard.

Si le régime que nous connaissons aujourd'hui frappe

minderd wordt door de invoering van het dwangbevel, een bij uitstek snelle procedure, door de openbaarheid van de schuldborderingen en door de progressiviteit der geldboeten, schaft dit ontwerp het voorrecht af waardoor de betaling der verhogingen en der moratoire interessen wordt gedekt.

Ten slotte richten de voorgestelde wijzigingen de gecentraliseerde in van al de schuldborderingen van de R.M.Z., om voor dit mogelijk is elke nutteloze stap te voorkomen, en een regionale openbaarheid voor de belangrijkste schuldborderingen, die welke 100.000 frank overschrijden.

De gecentraliseerde openbaarheid zal geschieden door inschrijving in een speciaal register, gehouden ten zetel van de R.M.Z., van al de schuldborderingen van de Rijksdienst. Al wie er zal om verzoeken, zal tegen betaling uittreksels uit het register kunnen bekomen.

De regionale openbaarheid voor de schuldborderingen welke 100.000 frank overschrijden, zal geschieden door het neerleggen van lijsten, getrokken uit voormeld register, ter griffie van de rechtbanken van koophandel of van de burgerlijke rechtbanken, met rechtsmacht in handelszaken en waartoe het publiek vrije toegang zal hebben.

Daar het aan de R.M.Z. materieel onmogelijk is een inschrijving te nemen op elke vervaldag, zal hij over een termijn van zes maanden beschikken om zulks te doen. Mocht deze termijn echter niet worden in acht genomen, dan zou het voorrecht dat tot dan toe verborgen bleef van rechtwege vervallen.

C. — Verhogingen en moratoire interessen.

Daar de aan de schuldenaars opgelegde geldstraffen niet progressief zijn, zullen deze dikwijls geneigd zijn hun achterstallen als bedrijfskapitaal te gebruiken. Anderzijds lijkt het volkomen willekeurig dezelfde straffen en dezelfde bedragen op al de schuldenaars toe te passen zonder enig onderscheid in verband met de vastgestelde vertraging. Dit ontwerp wil in ruime mate rekening houden met deze bezwaren, alsook met die welke in het kritisch overzicht werden vermeld.

Daar de straffen verschillend moeten kunnen zijn naar gelang van de omstandigheden, staat het de Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg vrij het bedrag van vast te stellen, zoals dit overigens reeds thans het geval is. De nieuwigheid bestaat echter in het invoeren van maximum bedragen welke in geen geval mogen worden overschreden, behoudens voorafgaandelijke wijziging van de wet.

Van verschillende zijden werd afschaffing van de verhogingen voorgesteld. Dit voorstel reikt zover niet en bepaalt er zich bij ze merkelijk te verminderen, daar een eenvoudige afschaffing ervan zou indruisen tegen het principe volgens hetwelk er een onderscheid moet worden gemaakt tussen diegenen die hun verplichtingen nauwgezet nakomen en de anderen. Daar het huidig bedrag van 10 % echter buitensporig is, wordt voorgesteld dit tot 3 % te verhogen, een vast bedrag dat beter aan het nastreven doel schijnt te beantwoorden.

De ingevoerde wijziging inzake moratoire interessen behelst anderzijds het invoeren van een progressieve interest. Daarom zijn de voorgestelde maximumbedragen 0,2 % per dag vertraging voor het eerste jaar; 0,3 % per dag voor het tweede jaar; 0,5 % per dag voor het 3e jaar (jaar vanaf hetwelk het voorrecht vervalt), en zo voort, wat zeer komt op een hoging betekent van de rentevoet met 0,1 % per dag en per bijkomend achterstand.

Terwijl de regeling die wij thans kennen de minste

lourdement le moindre retard par une majoration de 10 % et applique par la suite à tous les retardataires un intérêt uniforme de 12 % par an, la nouvelle formule est appelée à accentuer la pression à mesure que le retard s'accroît. A l'origine, elle va certainement jouer en faveur des débiteurs.

Exemple : Cotisation de 100.000 francs pour le premier trimestre 1956.

Date	Régime actuel	Système proposé
Point de départ :		
date d'échéance pour le premier trimestre :		
30 avril 1956 ...	100.000	100.000
En cas de non-paiement à cette date :		
a) majoration	110.000 (10 %)	103.000 (3 %)
b) intérêt :		
Total dû au :		
30 avril 1957 ...	123.200	110.519 (intérêt 0,2 % ou 7,30 % l'an).
30 avril 1958 ...	136.400	121.797 (intérêt 0,3 % ou 10,95 % l'an).
30 avril 1959 ...	149.600	140.594 (intérêt 0,5 % ou 18,25 % l'an).

A cette fin, le premier alinéa du premier paragraphe de l'article 12 de l'arrêté-loi du 28 décembre 1944, tout en laissant toujours au Ministre le pouvoir de fixer les taux des majorations et des intérêts de retard par arrêté royal, sera complété tel qu'il a été exposé, par l'introduction de taux maxima qui ne pourront plus être dépassés sauf modification de la loi.

D. — Cas de force majeure.

La Cour de Cassation (arrêt du 5 mars 1955, Pas. I, 459) a interprété le dernier alinéa de l'article 9 de l'arrêté du Régent du 16 janvier 1945, modifié par l'arrêté du Régent du 7 septembre 1945, concernant la remise des intérêts de retard et des majorations en cas de force majeure, dans le sens qu'il appartient à l'O. N. S. S. seul de renoncer à ces majorations et intérêts de retard. Aucun recours n'est possible contre sa décision. Nous avons estimé préférable d'inscrire dans l'arrêté-loi de base la possibilité d'éviter le paiement des intérêts et majorations, en cas de bonne foi ou de force majeure. Ceci afin que ce ne soit plus l'O. N. S. S. seul qui soit juge de l'application de cette clause.

E. — Dispositions transitoires.

Il ne suffit pas de doter l'ensemble des prestations dues à l'O. N. S. S. d'un nouveau cadre. Encore faut-il essayer de résorber les arriérés. Il faut examiner donc dans quelle mesure les nouvelles dispositions seront applicables.

vertraging zwaar treft door een verhoging met 10 % en door daarna op alle nalatige betalers een eenvormige interest van 12 % 's jaars toe te passen, is de nieuwe formule daarentegen er op gericht de druk te verzwaren naarmate de vertraging toeneemt. In 't begin zal zij voorzeker de schuldenaars ten goede komen.

Voorbeeld : Bijdrage van 100.000 frank voor het 1ste kwartaal 1956.

Datum	Thans geldende regeling	Voorgestelde regeling
Vertrekpunt :		
vervaldatum voor het eerste kwartaal :		
30 april 1956 ...	100.000	100.000
Bij niet-betaling op die datum :		
a) verhoging	110.000 (10 %)	103.000 (3 %)
b) interest :		
Totaal verschuldigd op :		
30 april 1957 ...	123.200	110.519 (interest 0,2 % of 7,30 % 's jaars).
30 april 1958 ...	136.400	121.797 (interest 0,3 % of 10,95 % 's jaars).
30 april 1959 ...	149.600	140.594 (interest 0,5 % of 18,25 % 's jaars).

Daartoe wordt het eerste lid van de eerste paragraaf van artikel 12 van de besluitwet van 28 december 1944 ofschoon steeds aan de Minister de bevoegdheid wordt overgelaten om het bedrag van de verhogingen en van de moratoire interesten bij koninklijk besluit vast te stellen, aangevuld, zoals werd uiteengezet, door de invoering van maximum bedragen welke niet meer mogen worden overschreden, behoudens wijziging van de wet.

D. — Gevallen van overmacht.

Het Hof van Cassatie (arrest van 5 maart 1955, Pas. I, 459) heeft het laatste lid van artikel 9 van het besluit van de Regent van 16 januari 1945, gewijzigd door het besluit van de Regent van 7 september 1945 betreffende de kwijtschelding van de moratoire interesten en van de verhogingen in geval van overmacht, geïnterpreteerd in de zin dat de R.M.Z. alleen deze verhogingen en moratoire interesten kan verzaken. Geen verhaal is tegen zijn beslissing mogelijk. Wij hebben het verkieselijk geacht in de basis-besluit-wet de mogelijkheid in te schrijven om in geval van goede trouw of overmacht de betaling van de interesten en van de vermeerderingen te verwijden. Dit werd gedaan opdat de R. M. Z. niet meer alleen zou oordelen over de toepassing van deze clausule.

E. — Overgangsmaatregelen.

Het volstaat niet het geheel der tegenover de R. M. Z. verschuldigde uitkeringen in een nieuw kader te plaatsen. Men moet ook de achterstallen wegwerken. Men moet dus onderzoeken in hoever de nieuwe bepalingen kunnen worden toegepast.

L'article 4 prévoit que le système proposé sera appliqué au débit existant au jour de l'entrée en vigueur de la loi. L'Office maintiendra pendant deux ans son privilège sur ce débit, à condition toutefois qu'il prenne, endéans les six mois, une inscription au registre prévu à cet effet.

Afin d'éviter, dans la mesure où cela est possible, la publicité aux débiteurs et de promouvoir la liquidation rapide des arriérés, il est d'autre part prévu à l'article 5 que les majorations et les intérêts de retard appliqués seront réduits de 50 %, à condition que la dette principale soit payée dans un délai d'un an à partir de l'entrée en vigueur de la présente loi et supprimés à condition que la dette principale soit payée dans un délai de six mois. En outre, si l'on instaure un système « d'amnistie », il importe aussi de laisser aux débiteurs la possibilité matérielle de satisfaire aux conditions imposées, c'est-à-dire leur laisser le temps de pouvoir mobiliser toutes leurs réserves.

Luidens artikel 4 zal het voorgestelde systeem worden toegepast op het debet dat op de dag van de inwerkingtreding van deze wet bestaat. De Rijksdienst zal gedurende twee jaar zijn voorrecht op dit debet behouden op voorwaarde evenwel dat hij binnen zes maanden een inschrijving neemt op het daartoe bestemd register.

Ten einde, voor zover dit mogelijk is de openbaarheid voor de schuldenaars te vermijden en de snelle vereffening van de achterstellen in de hand te werken, wordt anderzijds in artikel 5 bepaald dat de toegepaste verhogingen en moratoire interessen met 50 % zullen worden verminderd op voorwaarde dat de hoofdschuld wordt vereffend binnen een termijn van een jaar van de inwerkingtreding van deze wet en afgeschafft zullen worden op voorwaarde dat de hoofdschuld wordt betaald binnen een termijn van zes maanden. Bovendien, wanneer men een « amnestie »-systeem invoert, dan moet men ook aan de schuldenaars de materiële mogelijkheid verschaffen om de opgelegde voorwaarden te vervullen en hun dus de tijd te gunnen om al hun reserves te gelde te kunnen maken.

Ch. JANSSENS.

PROPOSITION DE LOI

Article premier.

L'alinéa 1er de l'article 12, § 1er, de l'arrêté-loi du 28 décembre 1944, concernant la sécurité sociale des travailleurs, est rédigé comme suit :

« Les employeurs qui n'effectuent pas, dans les délais réglementaires, les versements prescrits ou qui ne s'acquittent pas vis-à-vis de l'Office National de Sécurité Sociale des obligations qui leur sont imposées par les arrêtés pris en exécution du présent arrêté-loi sont redevables, sauf bonne foi ou cas de force majeure, envers l'Office National de Sécurité Sociale, d'une majoration de cotisation et d'un intérêt de retard, dont le montant et les conditions d'application sont fixés par arrêté royal, sans que ces majorations puissent toutefois être supérieures à 3 % de la dette et que l'intérêt de retard puisse dépasser, pour la première année, 0,2 % par jour, 0,3 % par jour pour la deuxième année, 0,5 % par jour pour la troisième année, augmenté de 0,1 % par jour et par année supplémentaire de retard ».

Art. 2.

Il est inséré, après le troisième alinéa du § 1er de l'article 12 de l'arrêté-loi du 28 décembre 1944 concernant la sécurité sociale des travailleurs, complété par la loi du 14 juillet 1955, trois nouveaux alinéas libellés comme suit :

« ... Aucune action de l'Office National de Sécurité Sociale, fondée sur le présent arrêté-loi, n'est recevable si le débiteur n'a pas été appelé en conciliation devant le juge de paix du canton de son domicile. A cet effet, l'Office National de Sécurité Sociale convoque le débiteur par lettre recommandée à la poste huit jours avant la comparution.

Si un accord intervient, un procès-verbal de concilia-

WETSVOORSTEL

Eerste artikel.

Lid 1 van artikel 12, § 1, van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders luidt als volgt :

« De werkgevers die de voorgeschreven stortingen niet binnenvullen de reglementaire termijnen verrichten, of die de verplichtingen, hun opgelegd bij de in uitvoering der onderhavige besluitwet genomen besluiten, niet naleven jegens de Rijksdienst voor Maatschappelijke Zekerheid, zijn, behoudens goede trouw of bij overmacht, aan de Rijksdienst voor Maatschappelijke zekerheid een bijdrageverhoging en een moratoire interest verschuldigd, waarvan het bedrag en de toepassingsvooraarden bij koninklijk besluit vastgesteld worden, zonder dat die verhogingen echter meer mogen bedragen dan 3 % van de schuld, en zonder dat de moratoire interest voor het eerste jaar meer dan 0,2 % per dag, voor het tweede jaar meer dan 3 % per dag, voor het derde jaar meer dan 0,5 % per dag verhoogd met 0,1 % per bijkomende dag en jaar vertraging, mag bedragen. »

Art. 2.

Na het 3de lid van § 1 van artikel 12 der besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, aangevuld door de wet van 14 juli 1955, worden 5 nieuwe leden ingevoegd, die luiden als volgt :

« Geen enkele op deze besluitwet gesteunde vordering van de Rijksdienst voor Maatschappelijke Zekerheid is ontvankelijk, indien de schuldenaar niet tot verzoening vóór de vrederechter van het kanton van zijn woonplaats werd opgeroepen. Te dien einde roept de Rijksdienst voor Maatschappelijke Zekerheid de schuldenaar acht dagen voor het verschijnen op bij ter post aangetekende brief.

Indien een overeenkomst tot stand komt, ondertekenen

tion est signé par les parties et par le juge. Signification de l'accord intervenu sera faite au défendeur par l'O. N. S. S.

Si les parties ne s'accordent pas ou si le débiteur n'exécute pas l'accord intervenu, l'O. N. S. S. peut procéder au recouvrement des cotisations, des majorations et des intérêts de retard par voie de contrainte, décernée par son administrateur général et déclarée exécutoire par le juge de paix. Le recours de l'assujetti s'exerce par voie d'opposition dans un délai de huit jours à partir de la date de la signification de la contrainte et suivant les règles prévues pour les oppositions aux jugements par défaut rendus par les juges de paix. L'opposition suspend l'exécution de la contrainte, sauf lorsque celle-ci est décernée suite à l'exécution de l'accord intervenu. »

Art. 3.

L'article 12bis de l'arrêté-loi du 28 décembre 1944, concernant la sécurité sociale des travailleurs, complété par l'arrêté-loi du 6 septembre 1946, est remplacé par le texte suivant :

« § 1.— Le paiement des cotisations prévues à l'article 3, alinéa 6, est garanti par un privilège qui prend rang immédiatement après le n° 4 *quater* et sous le n° 4 *quinquies* de l'article 19 de la loi du 16 décembre 1851 sur les priviléges et hypothèques. Ce privilège est maintenu pendant deux ans, à partir de la date d'exigibilité des cotisations. Toutefois, il n'aura d'effet que pour autant que, dans les six mois de cette date, il ait été inscrit dans un registre spécial tenu au siège social de l'O. N. S. S.

§ 2. — L'inscription portera les indications suivantes :

- a) les nom, prénoms, profession et domicile pour les personnes physiques ainsi que la raison sociale ou la dénomination particulière, l'appellation abrégée et l'adresse de leur siège social pour les personnes juridiques;
- b) le numéro matricule du débiteur;
- c) le montant des sommes dues et la date de leur échéance;
- d) les radiations totales et partielles.

Pour les créances supérieures à cent mille francs, des listes extraites du registre tenu à l'O. N. S. S. et arrêtées au 1er de chaque mois, seront déposées dans un délai de huit jours aux greffes des tribunaux de commerce ou des tribunaux civils exerçant la juridiction commerciale.

§ 3. — L'O. N. S. S. est tenu de délivrer à quiconque en fait la demande un extrait de l'état des inscriptions à charge d'un débiteur. Il percevra un droit par extrait. Ce droit sera déterminé par arrêté royal.

Quiconque pourra prendre connaissance sans déplacement et sans frais de la dernière liste déposée aux greffes des tribunaux de commerce ou des tribunaux civils exerçant la juridiction commerciale. »

Dispositions transitoires.

Art. 4.

Les sommes dues à l'O. N. S. S. au jour de l'entrée en vigueur de la présente loi resteront privilégiées pendant

partijen en rechter een proces-verbaal van verzoening. De gesloten overeenkomst wordt door de R. M. Z. aan de verweerde betekend.

Indien partijen het niet eens worden, of indien de verweerde de gesloten overeenkomst niet uitvoert, kan de R. M. Z. de bijdragen, verhogingen en moratoire interessen invorderen bij dwangbevel, dat door zijn algemeen beheerder wordt uitgevaardigd en door de vrederechter uitvoerbaar wordt verklaard. De bijdrageplichtige stelt hoger beroep in door verzet aan te tekenen binnen een termijn van acht dagen, te rekenen van de dag van betrekking van het dwangbevel en overeenkomstig de regelen die gelden inzake verzet tegen de door de vrederechters gewezen vonnissen bij versteek. Door het verzet wordt de uitvoering van het dwangbevel geschorst, behalve wanneer het ingevolge de uitvoering van de gesloten overeenkomst is uitgevaardigd. »

Art. 3.

Artikel 12bis van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, aangevuld door de besluitwet van 6 december 1946, wordt vervangen door wat volgt :

« § 2. — De betaling der in artikel 3, lid 6, bedoelde bijdragen wordt gewaarborgd door een voorrecht, dat rang neemt onmiddellijk na n° 4 *quater* en onder n° 4 *quinquies* van artikel 19 der wet van 16 december 1851 op de voorrechten en hypotheken. Dit voorrecht wordt gedurende twee jaar gehandhaafd, te rekenen van de datum waarop de bijdragen vorderbaar zijn. Het heeft echter slechts uitwerking voor zover het binnen zes maanden na bedoelde datum in een speciaal ten maatschappelijken zetel van de R. M. Z. gehouden register werd ingeschreven.

§ 2. — De inschrijving bevat de volgende vermeldingen :

- a) naam, voornamen, beroep en woonplaats voor de natuurlijke personen, alsmede de firmanaam of de bijzondere benaming; de verkorte benaming en het adres van de maatschappelijke zetel voor de rechtspersonen;
- b) het stamboeknummer van de schuldenaar;
- c) het bedrag der verschuldigde sommen en de datum van de vervaldag;
- d) de volledige en gedeeltelijke doorhalingen.

Voor de schuldborderingen van meer dan honderdduizend frank, worden lijsten, getrokken uit het bij de R. M. Z. gehouden register en afgesloten op de 1ste dag van iedere maand, binnen een termijn van acht dagen ter griffie van de rechtbanken van koophandel of van de burgerlijke rechtbanken met rechtsmacht in handelszaken neergelegd.

§ 3. — De R. M. Z. is toe gehouden aan om 't even wie erom verzoekt een uittreksel af te geven van de staat der inschrijvingen ten laste van een schuldenaar. Hij int een recht per uittreksel. Dit recht wordt vastgesteld bij koninklijk besluit.

Een ieder kan ter plaatse en zonder kosten inzage nemen van de laatste lijst welke in de griffies van de rechtbanken van koophandel van de burgerlijke rechtbanken met rechtsmacht in handelszaken neergelegd is. »

Overgangsbepalingen.

Art. 4.

De bedragen welke aan de R. M. Z. op de dag van de inwerkingtreding van deze wet verschuldigd zijn, blijven

deux ans si une inscription est prise au registre tenu à cet effet endéans les six mois.

Art. 5.

Les majorations et les intérêts de retard prévus à l'article 9, § 1er, alinéas 1 et 2, de l'arrêté du Régent du 16 janvier 1945 concernant le fonctionnement de l'O. N. S. S., dont les employeurs seraient encore redevables le jour de l'entrée en vigueur de la présente loi, seront diminués de 50 % si le paiement des cotisations arriérées est effectué dans un délai d'un an à dater de ce jour, et supprimés si le paiement s'effectue dans un délai de six mois.

Art. 6.

La présente loi entre en vigueur le jour de sa publication au *Moniteur belge*.

gedurende twee jaar bevoordecht indien binnen zes maanden een inschrijving genomen wordt in het daartoe gehouden register.

Art. 5.

De verhogingen en moratoire interessen bedoeld bij artikel 9, § 1er, lid 1 en lid 2, van het besluit van de Regent van 16 januari 1945 betreffende de werking van de Rijksdienst voor Maatschappelijke Zekerheid, die de werkgevers nog zouden verschuldigd zijn op de dag van de inverkingtreding van deze wet, werden met 50 % verminderd indien de betaling der achterstallige bijdragen geschiedt binnen een termijn van één jaar te rekenen van deze dag, en vervallen indien de betaling binnen een termijn van zes maanden geschiedt.

Art. 6.

Deze wet treedt in werking de dag waarop zij in het *Belgisch Staatsblad* is bekendgemaakt.

Ch. JANSSENS,
J. VAN DER SCHUEREN,
A. DEVEZE,
M. DESTENAY,
V. TAHON,
D'HAESELEER.

Chambre des Représentants

SESSION 1955-1956.

28 JUIN 1956.

PROPOSITION DE LOI

modifiant l'arrêté-loi du 28 décembre 1944
concernant la sécurité sociale des travailleurs.

ERRATA.

Art. 2.

1. — A la dernière ligne du premier alinéa du texte néerlandais, remplacer le chiffre « 5 » par le mot « drie ».
2. — Au dernier alinéa, sixième et septième lignes, du texte néerlandais remplacer les mots : « De bijdrageplichtige stelt hoger beroep in » par les mots : « Het verhaal van de bijdrageplichtige wordt uitgeoefend ».
3. — Au dernier alinéa, à l'avant-dernière ligne, remplacer le mot « exécution » par le mot « inexcution ».

Art. 3.

1. — Au second alinéa du texte néerlandais, remplacer « § 2 » par « § 1 ».
2. — Au § 3, premier alinéa, première ligne du texte néerlandais, supprimer le mot « toe ».
3. — Au même § 3, second alinéa, à l'avant-dernière ligne du texte néerlandais, insérer le mot « of » entre les mots « rechtbanken van koophandel » et « van de burgerlijke rechtbanken ».

Art. 5.

A la sixième ligne du texte néerlandais, remplacer le mot « werden » par « worden ».

Kamer der Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1955-1956.

28 JUNI 1956.

WETSVOORSTEL

tot wijziging van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders.

ERRATA.

1. — Op de laatste regel van het eerste lid, het cijfer « 5 » vervangen door het woord « drie ».
2. — In het laatste lid, zesde en zevende regel, de woorden : « De bijdrageplichtige stelt hoger beroep in » vervangen door de woorden : « Het verhaal van de bijdrageplichtige wordt uitgeoefend ».
3. — In het laatste lid, laatste regel, het woord « uitvoering » vervangen door het woord « niet-uitvoering ».

Art. 3.

1. — In het tweede lid, de aanduiding « § 2 » vervangen door « § 1 ».
2. — In § 3, eerste lid, eerste regel, het woord « toe » weg te laten.
3. — In dezelfde § 3, tweede lid, voorlaatste regel, het woord « of » invoegen tussen de woorden « rechtbanken van koophandel » en « van de burgerlijke rechtbanken ».

Art. 5.

Op de zesde regel het woord « werden » vervangen door het woord « worden ».